

להתאחד

הלימוד היומי בכפרי חסידות

לשבוע הבעל"ט
ספה"ק יושר דברי אמת

יום	סימן
ראשון	ז עד ד"ה ועי"ז
שני	ז מד"ה ועי"ז
שלישי	ח עד ד"ה וזה שאמרו
רביעי	ח מד"ה וזה שאמרו
חמישי	ט עד ד"ה כי אע"פ

0722 531 385
646 518 1014

השבוע בקו
סדר יום רביעי
ניתן להאזין
שיעור נפלא
בפנימיות הפרשה
פאת הנה"ח בן ציון אפ"ל שליט"א
בשלושה 9

גליון שבועי לגילוי אור הנשמה ע"פ משנת הבעש"ט הק' ותלמידיו

פרשת בהעלותך תשפ"ג / גליון ר"ס

פטרון הגליון לפרשת בהעלותך

ידידנו הנכבד הר"ח ר' דוד תפלינסקי שליט"א
מחשובי קהל אנשי ירושלים
דרגל נישואי בנו בכורו למו"ט, שתתקיים בע"ה יום ג' באי"ת הכרמים ב"ש
בזכות הבעש"ט הק' ותלמידיו ד"ע יזכו לכבוד בית נאמן בישראל

דיבורי חסידות

עבודת הפרשה מספרי החסידות - בשפת המעשה

כולם אהובים

הוא לומד בהתמדה? כי הוא יהודי! הוא עושה חסד? כי הוא יהודי! הוא מתפלל בעבודה שבלב? כי הוא יהודי!

דוח אפנו

תכליתנו להמשיך אורו יתברך בעולם על ידי המצוות, וזהו ענין קומת המנורה

מבואר ב'ליקוטי תורה' לה'תניא' (חוקת טו) ענין תכלית ירידתנו בעולם הזה בגוף גשמי. שלכאורה הרי היינו תחת כסא הכבוד לפני ה', כמו שכתוב "ח" ה' אשר עמדת לפני" (מלכים א-ו, א), ולמה היה לנו להיכנס בעולם עכור זה.

אלא התכלית היא שרצה השי"ת שאורו אשר למעלה מכל מידה וגבול, אשר עליו כתוב "אני ה' לא שניתני" (מלאכי ג, א), יתגלה בעולם הזה בכל העניינים הגשמיים.

וזאת על ידי מצוות עשה ומצוות לא תעשה, כי על ידי מצוות עשה ממשכים קדושתו יתברך כאן בעולם הזה כמו שמבשרים "אשר קדשנו במצוותיו", ועל ידי מצוות לא תעשה גם כן נתגלה כבודו יתברך, כמו שכתוב בוורה הקדוש (תצוה קפד). "כד אתכפיא סטרא אחרא אסתלק יקרא דקדושא בריך הוא בכלוהו עלמין".

ולזה ירדה נשמתנו בתוך גופנו הגשמי כאן בעולם הגשמי, כדי לכוף הסטרא אחרא בכל ניסיון של בעירה וכל משיכה של תאוות היתר, וכשכופים אותה נתגלה שמו יתברך כאן.

וזהו ביאור דברי חז"ל (שבת קט"ז) "כל העונה אמן יאה שמייה רבא בכל כוחו קורעין לו גזר דנין של שבעים שנים" - כי שבעים שנה רוממות לשבעת מידות של סטרא אחרא, כי כל מידה כלולה מעשר, וכשתתפלל שיהא שמו הגדול מבורך בעולם הזה - כופה הסטרא אחרא.

במשכן ה' נתגלה אורו יתברך בעולם, והמנורה היא עיקר האור, כי המנורה רומזת על החכמה העליונה (עיין זוה"ק תרומה קנח. ובארכיזה ב'ליקוטי יקרים קכ"ה), אמנם התכלית העיקרית היא כמבואר שאורו יתברך יאיר בכל המדרגות, ועל כך רומזת כל קומת המנורה כמבואר בשל"ה הקדוש (שער האותיות ק קדושה ב), וזה נרמז בכתוב "עד ירכה עד פרחתה מקשה הוא" (ד, ת). שיהא אורו יתברך שווה בכל הקומה, היינו שיאיר בכל המדרגות. ולזה היה השולחן מכוון נגד המנורה, כדי שיאיר אור ה' בחלקים הגשמיים הרמוזים בשולחן, שרומז לעשרות (ב"ב כה).

וזהו מה שאמרו חז"ל (בבב"ב רבא טו, ט) שנתקשה משה לעשות את ה"מקשה". כי נתקשה איך ממשכים אור השי"ת אשר לגדולתו אין חקר עד המדרגות התחתונות, שיהיה מקשה אחת של אחדות השי"ת, על זה ציווה לו השי"ת שיעשה מה שיכולו והשי"ת יגמור בעדו. והנוגע אלינו הוא להתחיל בעבודה, והשי"ת כבר יגמור בעדנו.

ולכן השליך משה את המנורה לתוך האש, כמבואר שם, כי על ידי כח האש הרומזת למסירת נפש אשר בכבשן האש, יצליח לעשות רצון השי"ת במצוות עשה ולא תעשה ולהמשיך אורו יתברך. ובזמננו גם התאמצות חזקה היא כבר דרגת מסירת נפש, ועל ידי זה נזכה להיות מוכן לשבתו יתברך.

מקור: רעוא דרעיון בהעלותך תשע"ח, הדעה והדיבור שצ"ב

לכל מעלותיו. הוא לומד בהתמדה? כי הוא יהודי! הוא עושה חסד? כי הוא יהודי! הוא מתפלל בעבודה שבלב? כי הוא יהודי! וכשנזכור זאת, הרי שגם אנחנו נתעורר כשנפליג בכל מעלה שתהיה, ולא נחשוב ח"ו, שהקב"ה בחר באותו תלמיד חכם יותר ממני, אלא גם אותו תלמיד חכם כל מעלתו מיהדותו, הוא הגיע לכך בגלל יהדותו, ואף אני אגיע לכך בעז"ה.

כלל נחוץ בחינוך

והמשל חשוב לא פחות מהנמשל, משום שמדובר בכלל נחוץ ויסודי בחינוך הילדים, שדיני נפשות תלויים בוה.

מחנכים רבים יעידו על כך שישנם ילדים שמרגישים שהם לא אהובים על הוריהם, ולפעמים בלשון המעטה. מה שמתברר בדרך כלל, שזה לא מגיע כלל ממהו רע שההורים נתנו להרגיש לילדיהם, אלא מכך שהיו במשפחה אחים/אחיות מחוננים ומצוינים, וכיון שהם קיבלו כל הזמן מחמאות והערכה רבה על מאמציהם והישגיהם, ואילו הילדים האלה היו קצת חלשים יותר, וספגו ביקורת זמן לזמן, הצטברה לה בצדק ההרגשה אצל הילד: אבא אוהב רק את שלמה'לע, אותי לא.

טוען ר' יענקל' בפניך: מה אני יכול לעשות? שלמה'לע באמת שווה את ההערכה. הוא מתאמץ, מתמיד, לומד, מתפלל, עובד על עצמו. וכי לא אשקה אותו במילים טובות? וכי הילד המצטיין אמור לסבול כי יש לו אח חלש יותר! וכי לא אעיר כלל את הילד החלש על מה שצריך להעיר?

והתשובה כתובה כאן ב'קדושת לוי', אתה בוודאי צריך לשבח את הילד המצטיין, אבל כל פעם כשאתה אומר מילה טובה לשלמה'לע, אתה צריך להזכיר שהיא נובעת מהאהבה הכללית לכל ילדיך. כשאתה אומר "פיש שלמה'לע שנבחנת על כל פרק השותפין", אתה צריך להוסיף מילים כלליות של חיבה חמש פעמים ולא פחות. "כמה שאני אוהב אתכם, ילדיי היקרים, כמה אתם כל הזמן מתאמצים ומתעלים בתורה וביראת שמים". אי אפשר לשבח ילד אחד בלי להזכיר את אהבת כלל הילדים, כי אז נראה שרק בו בחרת ובשאר זוללת.

והרי האמת היא שגם כשאתה משבח אותו, זה מגיע רק מהמקום של אהבת אב לבן, והוא ראה שאתה לא משבח עכשיו את החבר שלו שגם הצטיין בבקיאורו... אלא מאי, אתה מבטא כאן את האהבה הכללית של אב לבניו, אם כן, תראה להכליל אתן גם את שאר ילדיך. ואדרבה, דווקא כשאתה מעלה על נס את שלמה'לע כשזה יכול להיראות שרק הוא בן, אתה חייב לבטא שהאהבה היא שווה לכולם, גם למי שהוא הרבה פחות ממנו.

כאמור, מדובר בכלל נחוץ מאוד בחינוך הילדים. לא כאן המקום להכביר עד כמה חיוני שהילד ירגיש את אהבת הוריו, וגם לא צריך לשכנע אף הורה לכך, והורים רבים ייפגעו כשהמחנכים יגלו להם שילדיהם טוענים שהם לא אהובים. ולכן צריך לקחת את הכלל הזה היטב לתשומת הלב.

יסי'לע עשה מעשה אשר לא ייעשה. אביו ר' יענקל' קרא אותו למטבח, גער בו בחומרה, הוכיח אותו בפנים כועסות כפי שצריך, ותבע ממנו הבטחה שהדבר לא יישנה.

תוך כדי, ונשמעו דפיקות בדלת. שלמה'לע נכנס ועיניו רוחו מאושר. "נבחנתי בעל פה על כל פרק השותפין אצל הרב שליט"א, הוא שיבח במיוחד את בקיאותי, והמלמד הוסיף וציין שזה בא מהתמדה ומאמץ מיוחד", בישר לחלל הבית מרוב התרגשות.

ר' יענקל' המאושר שבהורים, התרום מהמטבח ורץ אל שלמה'לע וחיבקו, הוא החל להמסיר עליו שבחים ותהלות ולא ידע לסיים.

ובצד עמד יוסי'לע ופניו נבוכו. 'אבא אוהב רק את שלמה'לע, אותי לא', הטיק את המסקנה שנשענה על אלף ראיות מהשנים האחרונות. בכל המבחנים, ההישגים, ההצלחות של שלמה'לע, אבא ואמא שפכו לו אהבה. ואילו הוא, רק גערות הוא מקבל.

כל מעלה - ממעלת ישראל

ה'קדושת לוי' בפרשתנו אומר יסוד נחוץ על הפסוק "ואתנה את הלוי" שבו נבחרו הלויים מתוך כלל ישראל לשרת בקודש. "ופירש רש"י על פסוק ואתנה לו, חמשה פעמים ישראל בפסוק להודיע חיבתו לו, כי אדם הבוחז דרב מהדברים נמצא מוכיח שזה אוהב יותר משאר דברים, כיון שבחר בו מכל הדברים. וכאן שבחר הקדוש ברוך הוא בלויים, שמה תאמר חס ושלום כיון שבחר בלויים אין אהבתו על ישראל, ולזה כתב ישראל חמשה פעמים בפסוק זה, להודיע חיבתו של ישראל כמו ללויים, ומה שבחר בלויים הוא רק לכפר על בני ישראל".

דווקא באותו פסוק שבו הקב"ה לוקח את הלויים לשרתו, הוא מבהיר שוב ושוב את חיבתם של ישראל, ואדרבה, מגלה שגם מה שבחר בלויים זה רק מפני מעלת ישראל, לכפר עליהם (כי הלויים מבטאים את מעלת ישראל, ומגלים שהם קדושים בשרשם. ולכן הם מכפרים עליהם).

וזהו נקודה נפלאה: לפעמים אנו מעריכים בעלי מעלה. תלמידי חכמים, חסיד'ישע אידן, מארי תורה, מארי מצוה, מארי מידות טובות, וכל דבר הראוי להערכה. אבל כאן יכולה להיות טעות, כאילו יש איחושיה מעלה על מעלת ישראל. וזו טעות. גם כשאנחנו מדברים על קדושת הצדיק, הרי זה רק כי הוא מגלה את קדושת ישראל בתכלית. צדיק הוא יהודי אמיתי בתכלית, שדווקא בגלל כן הוא נבחר לגלות את קדושת ישראל. אולם החביבות היא לכל ישראל, כי כל יהודי קדוש הוא ורם עד אין חקר.

כשמתרגשים מכל מעלה חשובה ככל שתהיה, צריך לזכור שהיא רק חשובה מפני שהיא מבטאת את מעלת ישראל. כל מעלה פרטית - נובעת מהמעלה הכללית של קדושת ישראל. יהודי הוא חלק ממעל ממש, ולכן ורק לכן הוא מגיע

עד שתחפץ

ב'אהבה רבה' שאפתי להפוך למתמיד הגדול ביותר, אך למחרת חזרתי להיות הבחור הפשוט... איך בכל זאת ממשיכים את האור?

משפיע: שלום אברהם יצחק. אה, איך עבר עליך היום טוב? **אברהם יצחק:** גיוואלדיג. אוהא, כבר שבוע שלם... בקושי עוד זוכרים שהיה שבועות...

משפיע: לא... לא עדי כדי כך... בוודאי זוכרים שהיה יום טוב, ומן הסתם נשאר עדיין רושם חזק ממנו.

אברהם יצחק: נכון. אמת. היה אכן יום טוב מרומם, ועבר עלי באופן נפלא מאוד. ממש גוט. נו, ועכשיו יכולים כבר ללכת הלאה...

משפיע: רגע רגע, לפני שהולכים הלאה, הייתי עוד בכל זאת רוצה לשמוע קצת מה הוצאת מהיום טוב איזה נקודה 'למעשה'?

אברהם יצחק: נקודה למעשה? העיקר שהיתה התעוררות... היתה ב"ה התעוררות נפלאה, תפילות חזקות, ממש השתפכות הנפש, היה יו"ט מוצלח ב"ה.

משפיע: כן, אבל ברור שהמטרה של כל היו"ט היתה לזכות לחלק חדש בתורה, לפתיחת הלב לתורה, לזכות למדריגה גדולה יותר בקירבת השי"ת ובהתמדת התורה - האם אכן אחרי כל ההתלהבות והתעוררות, זה היה ניכר בשבוע האחרון שעבר עלינו? כי העיקר הוא הרי חלק ה'למעשה'...

אברהם יצחק: או אה, המשפיע התחיל לדבר ממש כמו המשגיחים בישיבה...

משפיע: מה כוונתך? מה מדברים המשגיחים?

אברהם יצחק: מה השאלה. כל מי שרק היה לו רקמול בפה בשבוע האחרון, ניצל את זה בכדי לדרוש מאתנו להתמיד וללמוד עם כל הכוח, וטענתם בפייהם, כי אם אתה לא יושב ולומד עכשיו, אז למה עמדת ובכית שאתה רוצה לזכות לתורה? אה? וכל אחד יודע לחזור על המשל של 'חפץ חיים' על אותו עני שהתנתן לנדבה הגונה מאיש עשיר, והעשיר הבטיח לו שיתן לו בשעה פלונית במקום פלוני, והעני הזה לא הגיע לאותו מקום, וביום שלאחריו הוא חוזר ומתנתן לנדבה...

משפיע: נו, ומה רע בזה? הם לא צודקים?

אברהם יצחק: וודאי שהם צודקים. התכוונתי רק להגיד שאני כבר שבע מכל סוגי הדרשות הללו. הייתי כבר לשמוע מהמשפיעים דברים יותר מעניינים...

משפיע: אני שומע. אך הבה נעצור לרגע וננסה להיות כנים עם עצמינו, הבה נחשוב, אם הדבר נכון, ואתה מודה שהדברים צודקים, למה אם כן נמאס לך לשמוע על זה? וכי אתה לא רוצה לצאת עם תוצאות מהיו"ט? וכי אתה כן מעוניין לרמות את עצמך ולהסתפק רק בהתעוררות ותפלות בלי שום תוצאה למעשה?

אברהם יצחק: חלילה. וודאי שאני מקוה שיהיו תוצאות למעשה, אבל הסיבה שאין לי חשק לשמוע על זה היא, כי אני מרגיש שכל כל אלו שמדברים את הדברים האלו, משתמשים במאמרים ומשלים אלו בכדי לנצל אותנו ולדרוש מאתנו התמדה וכו' וכו'... זה בעצם המקל שלהם לגרום לנו ללמוד ולמלא את כל הסדרים...

משפיע: אתה מדבר מדי חריף. אבל בלי קשר ל'מי' אמר ו'מה' אמר, הבה נלבן בינינו לבין עצמינו איזה נקודה למעשה אנו יכולים להוציא מן היום טוב?

אברהם יצחק: נראה לי שקשה להתמקד באיזה פרט מסוים, כי באופן כללי היו"ט הזה של שבועות הוא מרומם ונעלה מאוד, והוא מגביה אותנו לאטמוספירה גבוהה מאוד, ודי קשה לתרגם את זה אח"כ לימות החול כשחוזרים לסדר הרגיל...

משפיע: יש צדק בדבריך. אני מבין את הקושי בזה. אבל אני הייתי בכל זאת רוצה לשאול אותך על מה התפלת בשבועות? איזה ציור היה לפניך כאשר התחננת על 'תורה'?

באהבה רבה? מה היה הציפיה שלך על העתיד בנוגע לתורה? יותר התמדה? הבנה בהירה יותר? זכרון וידיעות התורה? חברותות טובות? להרגיש עריבות ומתיקות התורה?

אברהם יצחק: אני מוכרח לנסות לשחזר קצת... אה, אני נזכר, תפס אותי התעוררות ורצון חזק לזכות מתמיד אמיתי! כל היום ממש להיות שקוע רק בתורה! בשעת מעשה ב'אהבה רבה' הרגשתי ממש שזה מה שאני רוצה! ראיתי לנגד עיני כל מיני דוגמאות של תלמידי חכמים והרגשתי ממש שאני רוצה להיות כמוהם!

משפיע: אני נהנה לשמוע. עתה שמעתי מה היה ה'שבועות' שלך. אבל עכשיו הבה נשאל אותך איך זה 'למעשה' במציאות? אתה עדיין מתכנן להגיע לזה?

אברהם יצחק: אז בשעת התפלה זה היה נראה מציאותי. דיג. היה לי הרגשה שאני יכול לפעול זאת אצל הקב"ה שאוכל להגיע לזה. אבל עכשיו כאשר אני מוצא את עצמי אחרי יו"ט, כשה'אורות' אינם מאירים, אני רואה את עצמי מאוד מאוד רחוק מזה...

לפרט לחלקים קטנים

משפיע: אם כן אלמד אותך איך לוקחים הארות מן היו"ט לחיי המעשה. כי הרי ההרגשות שלך היו נכונות מאוד, והם באו ממקום טוב מאוד, כי הם באו מלב טהור ומנהקודה הפנימית שבך המשתוקקת לקרבת ה' ולעבודתו יתברך, אבל מכיון שההרגשות התעוררו בשעות קדושות ומרוממות, הם באות בתוקף גדול עם שאיפות גדולות מאוד, בלי קשר כל כך למדריגה האמיתית שאתה נמצא. ולכן העבודה שלנו להתבונן ברצון ובציור שהיה בזמן המרומם, ולנסות עתה לפרט את זה לחלקים קטנים, ולראות איזה חלק אנו כן יכולים לקחת ולהשתמש בה למעשה?

אברהם יצחק: אבל איך אפשר לקחת את הציור של המתמיד הגדול שציינתי לעצמי ולפרט אותה לחלקים קטנים? הרי אם לוקחים מתמיד גדול ומחלקים אותו לחלקים קטנים אינו נקרא כבר מתמיד... המשפיע הרי מתכוין להגיד שאם השאיפה שלי היתה להיות מתמיד ולהיות שקוע בתורה בחשק רב, אני צריך עכשיו לקחת רק חלק קטן מזה, ולקבל על עצמי על חלק מסוים של היום. אבל זה הרי לא נקרא מתמיד בכלל... כי מתמיד לומד כל היום.

משפיע: אני רוצה אבל ללמד אותך שתקח את הרצון והשאיפה של חג השבועות להיות מתמיד, ולהכניסה בחלק מן הזמן שאתה ממילא לומד, ובאותו החלק תכניס את כל הרגש והרצון שהיה לך ב'אהבה רבה' ותלמד בהתמדה גדולה! כי אני רוצה שתבין שאפילו אם אתה לא מחליט עתה להיות 'מתמיד גדול' יכול אתה להחליט להיות 'מתמיד קטן'! כי אתה יכול להחליט שהזמן הקטן שהחלטת עכשיו ללמוד, יהיה זה עם כל ה'יברען' וכל החשק עם כל ההתמדה! ובעצם אתה לוקח את כל ההתעוררות הנפלאה של היו"ט ואתה מכניס את זה לתוך 'כלי'!

אברהם יצחק: אני שומע. המשפיע בעצם אומר שיש מציאות להיות 'מתמיד קטן'... מתחילים עם התמדה בחלק אחד של היום, ועל ידי זה לוקחים את האור של היו"ט למעשה.

משפיע: נכון מאוד. אבל הייתי אומר לך דבר נוסף. הייתי מציע לך, לפחות בתקופה הבאה, בכל יום לפני שאתה מתחיל ללמוד את ה'סדר' הזה שקבעת לעצמך ללמוד בהתמדה, תנסה להעלות על לבך את ההתעוררות והתשוקות שהיו בעתות הרצון של חג השבועות, ומתוך ההרגשה הזאת תחל ללמוד. ואז תרגיש בחוש איך שהיו"ט נותן לך את הכוחות ולמלאו אותך להמשך השנה.

אברהם יצחק: ומה יהיה עם התכנית של ההתמדה הגדולה

שקיוויתי כל כך להגיע אליה?

משפיע: עם הזמן זה יגיע. כמובן רק אם תתחיל בצורה הזאת שאמרנו עתה. כי אם תתעקש ותרצה רק להיות מתמיד גדול ולא תתמצה בשום אופן בפחות מזה, תשאר לבסוף בלא כלום! כי אתה הרי רואה שזה לא מציאותי. דיג לקפוץ בפעם אחת הרבה כל כך. אלא מאי? כאשר תתחיל לאט לאט, ותסכים בדעתך שגם הקבלה הזאת להיות מתמיד בחלק מסוים של היום נקרא גם כן מתמיד, ותזכור שהקבלה הזאת היא 'כלי' המקבל בתוכו את האור הנפלא של היו"ט, יהיה לך טעם נפלא וחיבור חזק אל המדריגה הזאת של התמדה, וממילא יהיה לך כבר חשק להוסיף עוד ועוד, ובהמשך הזמן תוסיף עוד חלקים של היום אל ההתמדה, וכך לאט לאט תגיע ותתעלה יותר ויותר בעזרת השי"ת.

אברהם יצחק: אז המשפיע טוען שבסוף אגיע לכל זה? זה ברור עכ"פ שבמשך הזמן אגיע בסוף להיות מתמיד אמיתי כראוי?

משפיע: האמת היא שאני לא יודע להיכן תגיע בסוף. כי צריך להיות לדעת את כוחות הנפש שיש לך, וגם אין אנו יודעים מה הוא באמת רצון השי"ת ממך ומה תפקידך בעולם! דבר אחד אנו יודעים, שהאדם צריך לעשות את מה שביכולתו, ועוד אנו יודעים שאי אפשר בשום אופן לעלות ולקפוץ בפעם אחת. וממילא אני יודע שאתה צריך להתחיל בדבר קטן, ואני יודע גם שכאשר עושים זאת באופן הראוי בחשק ובשמחה, זה נותן חשק ורצון להוסיף עוד ועוד, וכמובן באופן הזה נשפע סייעתא דשמיא המיוחדת לאלו ש'יבאים להטרה'.

למה שאפתי כל כך, אם זה לא למעשה?

אברהם יצחק: זה נשמע מאד טוב, ואני חושב ללכת על זה. אך יש לי שאלה קטנה. שהייתי רוצה להבין, למה אכן בשעת היו"ט מגיעים מיני שאיפות ורצונות גבוהים כל כך? מה הענין בזה אם זה ממילא לא למעשה? דיג? אולי זה רק דמיונות בעלמא?

משפיע: אתה צריך להבין שכך היא דרך הקדושה, השראת הקדושה היא אור גדול המכיל בתוכו השראת השכינה, ולקדושה הזאת אין הגבלות וצמצומים. ולכן כל פעם כאשר מתעורר זמן קדוש ומעורר את לב האדם, הוא מתעורר עם כל התוקף והחזק, והיא דורשת את כל השלימות, כי רק כך מתבטאת הנפש הקדושה של היהודי, ברצון שלה להיות דבוקה וקשורה בהקב"ה בלי שום פשרות וצמצומים. אבל בד בבד, צריך האדם להכיר את כוחות נפשו, ואת מקום מעמדו ומצבו, וצריך אם כן על אותו המקום של האור, להיכן לעצמו כלים וגדרים איך לבטא את ההתעוררות הזאת למעשה, ואיך להכניס את ה'אור' הזה המתפשט בלי גבול, לתוך 'כלי' שיש בו גבול וכך קבלה לאחוז את האור ולא לאבד אותו.

אברהם יצחק: אז ה'כלי' שלי ל'אור' שהיה לי בחג השבועות הוא, להחליט על 'סדר' אחד של היום ללמוד בהתמדה רבה ובחשק נמרץ!.

משפיע: אשריך וטוב לך, והייתי אומר שתתחיל אפילו עם חלק אחד של ה'סדר'. למשל בחצי השעה הראשונה של ה'סדר' וכדומה, ואדרבא, אם זה מצליח ואתה מתרגל לזה, ממשיכים לעוד חצי שעה. אבל העיקר הוא שזה יהיה קבלה ברורה, ושתקבל אותה תיכף עתה לפני שתתקרר ההתלהבות, ושעתשה אותה בכל התוקף והחזק בלי שום פשרה. באופן זה אני מקוה ובוטח שהארת היו"ט תתפשט בקרבך יותר ויותר, ותוכה לסייעתא דשמיא מיוחדת.

אברהם יצחק: אמן ואמן.

<p>נרבת החתן הרב ר' אברהם צימעט שליט"א לרגל נישואיו למול טוב בבית מדרש הגבוה וי"ע ירוח מנחם וי"ע</p>	<p>500 גלינות לזיכוי הרבים נרבת הרב"ח ר' שלמה זלמן פקשר שליט"א באי"א, קריית גת לרגל הולדת בנו למול טוב בבית מדרש הגבוה וי"ע ירוח מנחם וי"ע</p>	<p>500 גלינות לזיכוי הרבים נרבת הרב"ח ר' חיים יחזקאל פרידמאן שליט"א לרגל הולדת בנו למול טוב בבית מדרש הגבוה וי"ע ירוח מנחם וי"ע</p>	<p>500 גלינות לזיכוי הרבים נרבת הרב"ח ר' שלמה יאראויטש שליט"א לרגל הולדת בנו למול טוב בבית מדרש הגבוה וי"ע ירוח מנחם וי"ע</p>
--	---	--	--

גילוי היחוד בתורה ובמצוות

עבר חג השבועות וקיבלנו את התורה, כיצד התורה והמצוות מגלות יחודו יתברך? מהי פעולת כל לימוד התורה ומעשה מצוה? ולמה דווקא על ידי ישראל?

אור אמיתתו יתברך - גילוי היחוד.

הנצרכות ללימוד התורה שהוא ביטול הגמור כפי שהיה בשעת מתן תורה במעמד הר סיני (ברכות כב.).

ובעת קיום המצוה, מבטאים בני ישראל את ביטולם האמיתי להשי"ת, שמכירים בכך שאינם מציות לעצמם, אלא עצם מציאותם האמיתית הוא מהשי"ת, ואז מתאחדים המה לגמרי בגילוי אמיתתו יתברך המתגלה ברצונו יתברך - בתורה ומצוות.

למשל בעת הנחת תפילין, נוטלים את החפץ הגשמי שמתקיימת בו המצוה, ומניחים אותו על גבי גופנו הגשמי, בביטול מוחלט להשי"ת המקדשנו במצותיו. הרי לנו פעולה של ביטול מציאותנו המוגבלת כלפי אמיתו יתברך. ומתפרש שבפעולה זו, שכל עצם מציאותינו והחפצים שלנו אינו אלא ככלי שרת, שדרכם מתגלה אמיתתו יתברך הנעלה מכל תפיסה והגבלה. והרי שאין כאן רק השלמת הנפש, אלא יש כאן הפקעת כל מציאות האדם מעולמו של נברא, להתאחדות בגילוי אמיתתו יתברך הנצחית.

וזהו ענין הגאולה. וזה ענין כל תכלית הבריאה שהיא בתורה ובמצוות.

כי על ידי ריבוי התורה ומצוות בכל הדורות, נפעל תיקון וזיכוך כללות העולם, ע"י שמתגלה עוד ועוד פנימיות אמיתת רצונו יתברך שבקיום תורה ומצוות, וכשיצטרפו כל הגילויים הפרטים של כל ישראל שבמשך כל הדורות לגילוי כללי מאוחד, יתבטל ההסתר הכללי של העולם כולו, ויתגלה אמיתת מציאותו ית' ביחוד גמור, ללא כל שיוך.

ד

למה דווקא על ידי ישראל?

ואם ישאל השואל: אם התורה והמצוות הן רצונו יתברך שמגלה את יחודו כביכול, למה לא יימשך הדבר גם על ידי גוי המקיים תורה ומצוות.

אך הענין פשוט, כי הגויים אינם יכולים להתבטל ליחודו יתברך, ורק ישראל הם נבראים הבטלים בעצם להשי"ת, ומכירים באמיתתו, ממילא באפשרותם לפעול הגילוי האלקי שבקיום תורה ומצוות. וכמו שכתוב (תהלים קמז) "מגיד דבריו ליעקב חקיו ומשפטיו לישראל, לא עשה כן לכל גוי ומשפטים בל ידעום", וכאשר גוי יקיים תומ"צ, ואפילו יעשהו לגמרי בכל דקדוק ההלכה בשלימות, מכל מקום לא יתגלה אמיתתו יתברך על ידי זה ולא יומשך שום אור אלקי (תורה אור' פ' שמות), כי כלפי הגילוי האלקי, הרי זה כמי שלא נתקיים המצוה כלל. והיינו מכיון שאומות העולם נפרדים הם בעצם מציאותם מיחודו יתברך, אם כן לא שייך כלל שיתגלה על ידם גילוי יחודו יתברך.

מה שאין כן ישראל בעלי נשמה קדושה מאוחדת בו יתברך, ולכן וכפי גילוי קדושת נשמות ישראל בהשתוקקותם להשי"ת וביטולם בעת קיום המצוה, כן יומשך האור האלקי ואמיתתו יתברך בתחונתו.

ב תורה שמגלה אמת ה'

ועל זה אנו מודים להשי"ת ש"נתן לנו תורת אמת".

ופשוט שאין הכוונה כאן לשלול את חוקי הגויים שאינם אמת, אלא הכוונה לומר שהתורה מגלה את אמיתתו יתברך, שזה הגילוי העליון והמרומם ביותר. כי כשאנו אומרים "אמיתתו יתברך" אנו מתכוונים לומר שהוא המציאות האמיתית, היחידה שבלתי ניתנת לשינוי, לעומת שאר כל הנבראים שאינם כל מציאות, שהרי כל מציאותם היא רק מכח גילוי חיותו ושפעו יתברך, ואם אין להם מציאות מצד עצמם, הרי כל מציאותם היא מציאותו יתברך, מגילוי חיותו ושפעו, כדבר חיצוני וטפל.

ועל כך אנו מברכים, שכשם שהשי"ת הוא לבדו האמת, כן היא מעלת התורה, שהיא גילוי עצמותו כביכול, וכמו שאמרנו חז"ל (שבת קה.) 'שאנכי' נוטריקון אינא נ'פשי כ'יתבית י'הבית (אני את עצמי כתבתי תורה ונתתי לכם). ועל כן היא נקראת 'תורת אמת', מפני שיש כאן גילוי של 'ה' אלקים אמת'.

נמצא אם כן שהתורה והמצוות הן הגילוי העליון ביותר, ולכן אינן מותאמות לפי מציאותנו הגשמית, אלא מרוממות באין גבול. אדרבה, על ידי התורה והמצוות אנו מתרוממים מעלה, כי מתגלה בהן עוצם רוממותו יתברך הנעלה מכל גדר והשגה וגבול, ורק הוא לבדו הוא ואין זולתו.

ומכאן אנו מגיעים להבדל העצום בין הסתכלות ה'פשוט' להסתכלות הפנימיות על התורה והמצוות. כי אין התועלת שבקיום התורה והמצוות להשלמת הנבראים, אלא **להפקעת** הנבראים. התועלת היא גילוי הבורא יתברך שמו, הנעלה ומרומם עד מאד המתגלה דרך מחשבה דיבור ומעשה שלנו, עד יציאתנו ממגבלותינו.

וזהו עומק דברי הבעש"ט (בראשית אות ל"ד) בפירוש הכתוב (תהלים יט, ח) "תורת ה' תמימה", שעדיין היא תמימה שעדיין לא התחיל בה שום אדם, שעומק דבריו הוא, שמכיון שהתורה היא תורת ה', הנעלית מהשגת האדם, והיא גילוי אמיתתו יתברך, ואם כן כמה שהאדם רק ישיג עדיין זו השגה חיצונית מוגבלת לגבי אמיתתו, כי הרי בעצם מהותה הוא גילוי שלימותו יתברך, המובדל בעצם מהשגת הנבראים.

ג

ביטול מציאות ההסתר וגילוי מציאות ה'

ולכן העסק הראוי בתורה הוא רק ע"י הביטול לאמיתות התורה וההתכללות באורה, עד שאין אנו מרגישים את עצמינו כלל כמציאות עצמאית. וזוהי האימה ויראה

אשרינו שזכינו! זכינו לגילוי יחודו יתברך בחג השבועות, וקיבלנו את התורה והמצוות כדי לגלות יחודו בכל עת. זה הזמן הנכון אפוא להתבונן במעלת התורה והמצוות, כיצד הן מגלות יחודו יתברך.

א

רצונו מגלה אותנו כביכול

בפשטות, מהות התורה והמצוות היא **לצורך הנבראים**, להעלותם ולזככם, כדי שבקיום התורה והמצוות שהן פעולות אלקיות תהיה נפשנו ראויה להדבק בבוראה בדיקות נצחית. זהו גם ענין השכר בעולם הבא, שהוא דביקות הנשמות בהשגת גילוי אור ה', שהוא תענוג עצום שאין למעלה ממנו. זהו עומד דברי חז"ל שהמצוות ניתנו "לצורך את הבריות", ו"לזכות את ישראל" - לזככם ולצרפם כדי שיוכלו להידיבק בהשי"ת. נמצא שזהו צורך הנבראים.

אולם בפנימיות התורה הגדרת התורה והמצוות היא **רצונו יתברך, והוא ורצונו חד**, היינו שעל ידי התורה והמצוות מתגלה אמיתתו ויחודו יתברך.

ויובן על דרך משל מנפש האדם: כוחות התענוג והרצון שבנפש, מבטאים את הנפש עצמה. הם אינם מצומצמים לאיזה אבר או פעולה פרטית מסוימת, אלא מקיפים את כל כוחות ופעולות האדם. בכל פינה שהוא פונה זה נובע מרצון ותענוג. וממילא כאשר האדם מתענג וממלא רצונו, הרי מהותו הפנימית ביותר מתבטאת כאן. ובאמת לפי זה אנו יכולים לקבוע ולהעריך תוכן מהות האדם - מה הוא רוצה ובמה הוא מתענג... (אמנם הרבה מרצונות האדם הם חיצוניים, ואין בזה תענוג נפשו כל כך, ועל כן אי אפשר להגדיר את האדם על פי זה). ולכן כח הרצון יכול לגבור על כל המונעים, כי כל נפשו מתבטאת כאן.

ועל דרך זה הוא כביכול כלפי מעלה. כי תורה ומצוות הן רצונו יתברך שמתענג השי"ת בקיומן, כלשון חז"ל "נחת רוח לפני שאמרתי ונעשה רצוני", וכן מפורש על התורה שהיא שעשועי השי"ת.

והמשמעות בזה היא שעל ידי התורה מתבטאת מהותו יתברך כביכול, כי כביכול בגילוי רצונו ונחת רוח שלו יתברך שהתורה ומצוות יש בזה גילוי שלו בעצמו כביכול, ולכן בכל מעשה מצוה פרטי יש בזה ביטוי של פנימיות רצונו יתברך!

וגילוי זה - הוא הוא גילוי עצם מציאותו יתברך.

כי השי"ת לית מחשבה תפיסא ביה, וכל אמונתנו והתייחסותנו אליו יתברך היא רק זה שהוא יחיד, שהוא המצוי האמיתי (כלשון הרמב"ם ריש ה"ל יסודי התורה) ומלבדו אין מצוי אמיתי, ואם כן הגילוי המתגלה ומתבטא בכל רצונותיו הפנימיים, היינו בתורה ובמצוות, הוא גילוי יחודו יתברך המוחלט אשר מבלעדיו אין כלום (אמנם אין המשל דומה למשל. כי אצל הנפש, הרי הרצון והתענוג אינם הנפש עצמה, אלא הם מתבטאים על ידה. אבל אצל השי"ת אין רצונו דבר נוסף על עצם מציאותו, אלא רצונו מאוחד עמו לגמרי. ולכן בגילוי רצונו המאוחד עמו - שבתורה ובמצוות - יש כאן גילוי אחדותו המוחלטת).

זהו אפוא ענין גילוי היחוד שבתורה והמצוות: שמציאות העולם שהוא הסתר על אלקותו יתברך, מתהפך לגילוי

רשימה / כללי וחיצוני קודש ממאורי החסידות

'תורה מתשת כוחה של אדם' - התורה"ק מתשת את כוחי ועצם ידי, שמכיר שאין זה מכוחו

הרה"ק המגיד מולאטשוב זי"ע (תורת המגיד מולאטשוב, ערך תורה)

נגרס להצלת יוסף חיים בן רינה ה"ר להנצלתו בתורה וזיווג הנון בקיבוץ כסאסן בנפש"ט הן חסידיו י"ע ילאו כל שאריותי לטהר ולטהר

'במצב טוב' - האמנם?

אנה אבקשך

שאלות והתלכטויות בעבודת השי"ת

המשכת אלקותו יתברך

שאלה:

למדתי בספרי חסידות שבלמוד התורה וקיום המצוות ממשיכים אור אלקותו יתברך. ורציתי להבין מה הפשט בזה? וגם, כי לכאורה לפי זה היה צריך להרגיש בכל מצוה אמונה ודביקות השי"ת, והרי אין הדברים כן. ושמעתי פעם שהכוונה היא שזה יתגלה בפועל לימות המשיח, אך לא הבנתי הענין, כי אם ממשיכים עכשיו את האור, למה אין אנו מרגישים כבר עתה. ולמה אז כן ירגישו?

תשובה:

א.

הבה נקדים קודם כל הנחה פשוטה: רוחניות אינה נתפסת בחושים גסים, ואם רוחניות כך, הרי שבוודאי ובוודאי לא אור אלקותו יתברך.

ונרחיב: בכל אדם יש נפש חיה, והיא בלתי נראית, היא בלתי ניתנת למישוש. רואה אתה לפניך גוף גס, ולא רואה שום דבר מעבר לזה, ועם כל זה אתה יודע עד מאוד שיש כאן נפש. עובדה היא שכשהנפש מסתלקת, הגוף פשוט נרקב. קיומה של הנפש ברורה עד מאוד, על אף שהחושים הגשמיים אינם תופסים אותה.

וכשם שהנפש מחיה את הגוף, כך גם החיות האלקית שמחיה את הבריאה. אין אתה רואה לפניך מאומה, אבל הדבר ברור ומוחשי שהשי"ת מחיה ומהווה את הבריאה יש מאין, שכן אינה יכולה להתקיים מבלעדי. הכל זה מכוחו יתברך, חיותו יתברך, ואף על פי כן אין אתה יכול לתפוס זאת בחושים גסים. אתה יכול רק לדעת שהוא בוודאי קיים, הוא בוודאי נמצא, ולא רק אלא שכל מה שנמצא, נמצא מכוחו. הוא המציאות האמתית והפנימית של כל דבר, אבל לתפוס אותו בחושים גסים, אי אפשר.

לאחר הקדמה זו אפשר לגשת אל התשובה.

ב.

מה המשמעות של המשכת אלקותו יתברך?

כל מצוה וכל דבר תורה, יש בהם אלקותו יתברך. כי כל מצוה היא רצון ה', וכל דבר תורה הוא חכמה ה', ובהיות ש'הוא וחכמתו ורצונו אחד' (מכבוד ב'ספה"ק ומקור הדברים ע"ד ברמב"ם), הרי שבכל סברה ופסק הלכה, ובכל תפילין ולולב, יש אור אלקותו יתברך בעצמו. והספה"ק מבארים שלכן 'מצוה' היא מלשון צוותא וחיבור, כי זוהי דביקות השי"ת.

ולכן, כשבר יהודי שהוא נשמה אלקית, ומקיים מצוה אלקית, הוא ממשיך אור אלקותו יתברך בעולם, בהיינו שאם עד עכשיו היה העולם מלא בחיות אלקית בדרגה נמוכה ומצומצמת, עתה נמשך בו אור אלקותו יתברך בדרגה גבוהה, באופן מרומם עד מאוד. זה פשוט משנה את מציאות העולם. אם עד עכשיו היה בך חיות אלקית מדרגה פשוטה, הרי שעכשיו שאתה מתעטף בציצית נמשכת בך חיות אלקית מדרגה גבוהה ונעלמת, שעתה מתגלה ומאיר. וזהו כמובן לא רק בך, כי אתה משתלשל מעולמות רבים זה למעלה מזה, ובכל העולמות כולם נמשך אור אלקותו יתברך, ומתגלה כפי שזה יכול להתגלות באותו עולם, עד שזה מגיע לעולם העשיה - עולם ההסתר.

ג.

וכאן אנו ניגשים לשאלתך השניה: למה אין אני מרגיש את זה מיד בקיום המצוה?

שעון על מקלו ותרמילו בידו התהלך היהודי בצדי הדרכים ובואכה ליעזנסק, רגשותיו גועשים לקראת כניסתו אל

הקודש פנימה, ולקראת הקבלת פני רבו הקדוש. "לאן יהודי הולך?" פנה אליו לפתע יהודי אחר שהתהלך בדרך. היהודי, התברר, הוא מהעיירה טארנגעראד ושמו הרה"ג ר' יעקב יצחק הורביץ, הוא תלמיד חכם וגאון והוא עדיין לא זכה להתקרב אל דרך הבעש"ט ז"ע.

"אני הולך אל מורי ורבי הקדוש שליט"א", ענה לו בעיניים בווערות.

"ומיהו רבכם?" התעניין ר' יעקב יצחק. "רבינו הוא הרבי ר' אלימלך מליעזנסק" ענה לו החסיד, ופנה אליו בבקשה "אולי יצטרף מר אלי?".

"אני לא רואה צורך בכך" ענה לו מי שעתיד להיות הרה"ק ה'חזוה' מלובלין, "זה ביטול תורה".

"בכל זאת" הפציר בו החסיד, "מה-דאך אני, איש פשוט, שלאחר התקרבותי לרבי ר' אלימלך הגעתי למדרגות גדולות - כל שכן אתם, שכבר עכשיו אתם עומדים ברום המעלה, בוודאי יוסיף לכם לבוא אצל רבינו". אכן אחרי ההפצרות הסכים ה'חזוה' והצטרף אל היהודי בדרכו ליעזנסק.

השניים נכנסו אל הקודש פנימה, אך קיתון של רותחין קיבלה את פניהם. הרה"ק הזדעק "צא טמא, צא טמא!!!", והם נבהלו וברחו משם.

ה'חזוה' נס משם הישר לבית המדרש הסמוך, וכולו שבור ורצוף. בשפלות לבו הוא החל לפשפש אחר מעשיו, ושב וחזר בתשובה שלימה. הוא ישב בענווה וביטול למשך כמה ימים עד אשר סבר והחליט להיכנס שוב אל הרה"ק.

עתה נכנס שוב אל הקודש פנימה, והרה"ק הרבי ר' אלימלך ז"ע קיבלו בסבר פנים יפות, ובקירוב גדול.

"ילמדני רבינו", שאל התלמיד-מעתה בשפלות לבו וענוותנותו, "מה הנפק"מ בין כניסתי הראשונה לכניסתי הנוכחית?". הרי גם אז הוא היה 'כלום' בעיני עצמו וגם עתה הוא 'כלום' בעיניו, למה אם כן זכה עתה לקירבה ויחס כזה. "לא הבנת אל נכון" פנה אליו הרה"ק בחביבות, "לא עליך היו נסובות הצעקות. צעקתי על היהודי שנכנס יחד עמך".

ההסבר הרה"ק "היהודי הוא סבור כי הוא כבר עומד במקום טוב, וזה הגרוע מכל. לאיש כזה אין תקווה כי לעולם לא יעמוד על טעותו".

הרה"ק המשיך לפרש את משנת קדשו, "ישנם יהודים שאינם עומדים במצב טוב והם מכירים בכך - ולהם יש תקווה. ואפילו יהודי שסובר על עצמו שהוא במצב טוב, כשבאמת הוא עדיין לא שם - גם הוא, כשיסתופף אצל גוטע אידן יכיר בטעותו ויתעלה בדרגות. אך מי שהוא סבור כי הוא במצב טוב, והוא באמת בן עליה, ולכן הוא מסיק כבר הגיע למדרגות רמות, זה חמור מכולם, כי לעולם לא יכיר בטעותו ואין לו תקנה".

הרה"ק ה'חזוה' יצא מאת פני הקודש, וברוב חמלתו ניגש אל היהודי והוא לספר לו דברים כהווייתן.

היהודי נבהל עד עומק נפשו, "את הדברים האלה אמר רבינו עלי?" שאל כשפניו מחוריות. הוא רץ משם הישר אל קודש הקדשים ופרץ בבכי, "רבי, מה תהיה תקנת?".

הרה"ק לא התפעל מבכיו ועמד בשלו, "אין לי דרך תשובה בשבילך, כי הרי לעולם לא תחשוב עליך שאינך טוב".

אך החסיד לא הרפה, "רבי, בכל זאת, מה יהיה עם תקנת נפשי?" צעק נואשות.

ענה לו רביה"ק הרבי ר' אלימלך ז"ע "אני אינני יכול לתקן אותך. המתן כאן עד שיבוא אחי הרבי ר' זושא, וביחד נוכל לתקן את נשמתך", וכך הוה.

מתי נזכה להשיג? לכך יש שני זמנים. **האחד:** בגן עדן, בעולם הנשמות, שם הנשמה נפרדת מהגוף המפריע לה, ושם מתענגת באור האלקי שהמשיכה בתורה ובמצוות. ובעצם, זהו מתן שכרן של מצוות. זה לא שהאדם עשה דבר אחד והוא מקבל תמורתו שכר אחר, אלא הוא גופא, השכר הוא המצוות שעשה, ההנאה מזוי השכינה היא עצמה מה שהאדם המשיך במו ידיו המניחות תפילין ופיו הלומד תורה.

אבל זוהי עדיין לא ההשגה בתכלית. **ואז יגיע הזמן השני והתכליתי:** ימות המשיח ותחיית המתים, ואחר כך האלף השביעי, שבו נזכה להשיג אלקותו יתברך - שהמשכנו בתורתנו ומצוותינו - במדרגה גבוהה הרבה יותר, כאן למטה בשמות בגוף, שהגוף יזדכך עד כדי כך שכבר לא ימנע בחומריותו את ההשגה.

ובאמת ההבדל בין גן עדן לימות המשיח הוא סוגיא שלימה בפנימיות התורה ואין כאן המקום להרחיב בזה, אך יסוד ההבדל הוא שבגן עדן הנשמה תתענג לפי דרגתה, אך לעתיד לבוא היא תתענג כפי שהשי"ת רוצה להתגלות, שזהו ברוממות עד אין סוף ואין קץ וחקר, וזהו חידוש נפלא שהנשמה בכלל יכולה להשיג זאת.

ועם כל זה, על אף שכאן בתוך הגוף אין הנשמה יכולה להשיג את אור אלקותו יתברך בעת המצוה, בכל זאת ישנם קרני אור הביקום את הסתר הגוף, זהרורי אמונה, רגשי אהבה ורגשי יראה, שהם טיפה מן הים מהאור שנמשך באמת בשעת המצוה, שאותם יכולים להרגיש אפילו בעת קיום המצוה, וזה תלוי כמובן במידת הזיכרון של האדם מחומריותו. כמה שהוא פחות שקוע בחומריות ותאוות הגוף - הנשמה יכולה ליהנות יותר מזיו אלקותו יתברך.

ולכן הצדיקים הקדושים, אפילו שבארץ המה, והם נמצאים כאן עלי אדמות נשמות בגוף, אבל כיון שזיכרו את חומריות הגוף, זוכים הם להשגות אלקיות נשגבות גם בזה העולם.

ד.

ולסיכום: א. המשכה נעשית כבר עכשיו. בכל מצוה אתה מזעזע ומשנה את פנימיות הבריאה. ב. ההשגה הנכונה תהיה למעלה בגן עדן וביתר שאת בביאת המשיח. ג. ככל שהאדם יותר פורש מחומריות הגוף, זוכה להשיג מעט מזעיר מן האור כבר עתה.

והנה לך תורף הדברים לזכרון בעת ברכת המצוות. כשאתה אומר "אשר קדשו במצותיו וצונו", הרי אתה מזכיר בזה שמדובר במצותיו יתברך, שזהו אור אלקותו יתברך, ואתה משתוקק בכל נפשך להתחבר עם אור אלקותו יתברך שימשך עליך. ולפני כן בעת הילשם יחוד' יש לך לכוון ולהשתוקק באמירת "לשם יחוד קוב"ה ושכינתיה ליחד שם י"ק ב"ק ביחודא שלימ", לאותו הזמן הנשגב של יחוד השלם שאז תזכה להשיג אור אלקותו יתברך שהנך ממשיך בו המצוה.

בהצלחה ובסייעתא דשמיא!